

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 161/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2015 v senáte predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Rudolfom Bezákom, Advokátska kancelária, Krmanova 14, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co 222/2014-228 z 5. novembra 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2014 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 222/2014-228 z 5. novembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je ako žalovaný účastníkom súdneho konania proti žalobcovi [REDACTED] [REDACTED] vedeného pôvodne na Okresnom súde Rožňava (ďalej len „okresný súd“). Sťažovateľ v sťažnosti opísal celú podstatu sporu a dôkaznú situáciu, pričom spochybňoval najmä výpovede svedkov, listinné dôkazy a právne posúdenie veci. Sťažovateľ spochybňoval výpoveď svedka Ivanka, ktorý je blízkym spolupracovníkom žalobcu a má podiel na sume vymoženej v súdnom konaní, čo však nebránilo okresnému súdu ani odvolaciemu súdu na výpoveď tohto svedka prihliadať. V časti listinných dôkazov spochybňoval sťažovateľ najmä to, že boli vyhotovené dodatočne a výlučne žalobcom. Sťažovateľ zdôraznil, že kľúčovým dôkazom vo vzťahu k preukázaniu nepravdivosti tvrdení žalobcu je znalecký posudok [REDACTED], ktorý bol podľa jeho názoru zo strany okresného súdu aj krajského súdu vyhodnotený úplne opačne. Poukázal najmä na skutočnosť, že na strane 8 znaleckého posudku (v rámci bodu 3.14) znalec odpovedal na otázku položenú žalovaným, aby uviedol cenu opravy vozidla spočívajúcej v odstránení pôvodnej hlavy valcov za inú zánovnú hlavu, ktorú si žalovaný sám vo svojej réžii obstaral za cenu 470 eur. Sťažovateľ zdôrazňuje, že tu ide o opravu, ktorú nevykonával žalobca, ale zabezpečil si ju žalovaný sám v inom autoservise a vykonával ju technik [REDACTED], ktorý bol v konaní vypočutý aj ako svedok. Cenu tejto opravy určil znalec na sumu 1 167,49 eur vrátane DPH. Napriek uvedenému, a teda že išlo o opravu, ktorú nevykonával žalobca, súd prvého stupňa bez akejkoľvek logickej súvislosti konštatoval, že pri výmene hlavy valcov je cena materiálu a práce 1 167,49 €. Tento nesprávny záver prevzal do svojho rozhodnutia aj krajský súd, ktorý tiež opomenul skutočnosť, že žalobca v poradí druhú opravu nevykonával, preto logicky nemôže mať nárok na jej zaplatenie. K právnemu

posúdeniu veci sťažovateľ uviedol, že súd nesprávne na vzťah aplikoval § 634 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom žiadny z účastníkov nikdy netvrdil, že cena nebola dojednaná, ale rozchádzali sa iba vo výške ceny. Pokiaľ súd dospel k presvedčeniu, že sťažovateľ má zaplatiť žalobcovi primeranú cenu, nie je jasné, prečo sa odchýlil od záveru znalca uvedeného v znaleckom posudku o ním odhadnutej cene opravy vykonanej žalobcom vo výške 651,23 € bez DPH.

Okresný súd v predmetnom konaní vydal rozsudok č. k. 10 C 24/2011-194 z 3. februára 2014, v ktorom vyhovel žalobe žalobcu v časti, v ktorej žalobca žiadal o úhradu 647,60 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 8. februára 2011 do zaplataenia, a v časti úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 647,60 € od 22. júla 2010 do 7. februára 2011 žalobu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa proti prvému výroku rozsudku okresného súdu krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ považuje obidve rozhodnutia za výrazným spôsobom zasahujúce do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Namietané porušenie uvedených práv spočíva podľa jeho názoru najmä v nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktoré nedávajú logické a zrozumiteľné odpovede na to, prečo súdy neakceptovali žiadnu z dôvodných námietok žalovaného smerujúcich proti nároku uplatnenému žalobcom.

«Nedostatočné odôvodnenie rozsudkov má tiež neoddeliteľný súvis s nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov a nesprávnym právnym posúdením zo strany oboch súdov, ktorých intenzita presahuje „bežnú“ nezákonnosť a zásadným spôsobom zasahuje do práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Porušenie vyššie menovaných ústavných práv sťažovateľa napokon spočíva aj v odňatí možnosti konať pred súdom sťažovateľovi, ku ktorému došlo vydaním druhého výroku rozsudku odvolacieho súdu o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania, na vydanie ktorého porušiteľ práva nebol oprávnený.»

Na základe uvedených skutočností bol sťažovateľ toho názoru, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a princípu rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

V závere sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci rozhodol týmto nálezom:

„- základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnosť účastníkov podľa článku 47 odsek 3 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k.: 1 Co/222/2014-228 zo dňa 05.11.2014, porušené bolo,

- rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k.: 1 Co/222/2014-228 zo dňa 05.11.2014 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie,

- Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľovi v sume 296,44 eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Rudolfa Bezáka, so sídlom Krmanova 14, 040 01 Košice do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a princíp rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil nasledujúce okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Sťažovateľ je žalovaným v konaní o zaplatenie 647,60 € z titulu neuhradenej odmeny za opravu motorového vozidla žalovaného. Okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz sp. zn. 13 Ro 182/2010 z 25. augusta 2010, proti ktorému podal žalovaný odôvodnený odpor. Po vykonanom dokazovaní okresný súd žalobe vyhovel v časti, v ktorej žalobca žiadal doplatenie ceny opravy vo výške 647,60 €, a v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 647,60 € od 22. júla 2010 do 7. februára 2011 žalobu zamietol. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že celkové náklady vrátane DPH pozostávajúce z materiálu a práce predstavujú 1 167,49 €, a keďže žalobca si v konaní uplatňoval zaplatenie sumy 647,60 € ako doplatok faktúry č. 2009019 zo 16. decembra 2009 za vykonanú opravu vozidla sťažovateľa (žalovaného), dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná.

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že *„z vykonaného dokazovania zo zhodných prejavov účastníkov vyplýva, že došlo medzi nimi k dohode o oprave motorového vozidla žalobcu za odplatu. Žalovaný tvrdil, že cena opravy bola dohodnutá vo výške 500 € a mala pozostávať z výmeny zánovnej hlavy, ktorá mala stáť do 400 € a preto*

žalobcovi vyplatil 500 € aj za prácu. Žalovaný svoje tvrdenie neoprel o žiaden listinný, resp. svedecký dôkaz. Na druhej strane žalobca tvrdil, že sa so žalovaným dohodol na oprave vozidla, pričom na začiatku nebolo zrejmé, čo .sa bude opravovať, nakoľko motor klepal. Žalovaný bol prizvaný k vozidlu, keď bol motor rozobratý a keď sa zistila závada, a to vadný strek motora a vadné zdvíhatko. Dohodli sa na orientačnej cene opravy okolo 1000 € a žalobca prevzal zálohu vo výške 500 €. Toto potvrdil aj svedok [REDACTED], spoločník žalobcu, ktorý vykonal opravu. Uvedené tvrdenie o zálohe je v súlade so zápisom poznámok v zošite žalobcu, ako aj s vystaveným príjmovým pokladničným dokladom, z ktorého vyplýva účet platby, čiastočná úhrada faktúry. Uvedené listiny nie sú podpísané žalovaným a žalovaný spochybnil ich hodnovernosť, nakoľko žalobca ich mohol vyhotoviť dodatočne o čom svedčí aj príjmový pokladničný doklad datovaný až zo dňa 17.12.2009.

Za danej dôkaznej situácie s prihliadnutím na závery znaleckého posudku v druhej časti, kde bol vykonaný výpočet opravy vačkového hriadeľa a hydraulických zdvihátok vo výške 774,96 € súd dospel k záveru, že dohodnutá cena za opravu bola tak, ako to uvádzal žalobca, orientačne vo výške 1 000 € a že suma 500 € bola prijatá ako záloha. Zo zhodného prejavu účastníkov vyplýva, že mala byť demontovaná hlava valcov, ktorá musela ísť na zrovnanie pred opätovnou montážou. Vyplýva to aj z ďalšieho výpočtu, kde pri výmene hlavy valcov je cena materiálu a práce 1 167,49 €. Vzhľadom na výšku nutných nákladov na opravu popísaných závad je zrejmé, že suma 500 € by nepostačovala ani na úhradu materiálu a preto súd konštatuje, že suma zaplatená žalovaným vo výške 500 €, bola len zálohou na vykonanie opravy.“.

Na základe odvolania žalovaného vec prerokoval krajský súd a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol: „Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že žalobca faktúrou zo dňa 16.12.2009 vyúčtoval primeranú cenu, ktorú následne aj správne právne posúdil ak zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 647,60 € s prísl. Ani v priebehu odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy,

ktoré súd prvého stupňa použil poukazuje a v celom rozsahu sa a s nimi stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolaniu žalovaného je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že súd nesprávne ustálil na základe vykonaného dokazovania výšku primeranej ceny za opravu motorového vozidla. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na závery znaleckého posudku č. 1/2013 vypracovaného znalcom [REDACTED], z ktorého je zrejmé, že znalec vykonal výpočet ceny opravy motorového vozidla, pričom dospel k záveru, že celkové náklady, vrátane DPH, pozostávajúce z materiálu a práce, predstavujú sumu 1.167,49 eura, pričom cena znovu použitého materiálu z prvej opravy bola v sume 632,52 eura s DPH. Všetky práce z prvej opravy pri výmene vačkového hriadeľa boli duplicitné s prácami súvisiacimi s výmenou hlavy valcov. Dôvodne preto žalobca v konaní požadoval zaplatenie sumy 647,60 eura ako doplatok faktúry za vykonanú opravu, pozostávajúcu z dodaného materiálu a z vykonaných prác v celkovej výške 1.147,60 eura, po odrátaní poskytnutej zálohy vo výške 500,- eur žalovaným. Uvedené závery v znaleckom posudku nebolo možné spochybníť ani odvolacími námietkami žalovaného.“

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenia o porušení iných práv, resp. iným subjektom (v danom prípade okresný súd) ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Z obsahu argumentácie sťažovateľa prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata sťažovateľom namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a princípu rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy spočíva v namietanom procese hodnotenia dôkazov krajským súdom, ktorý sa vo svojom rozhodnutí v plnej miere stotožnil s rozsudkom okresného súdu, pričom námietky sťažovateľa nepovažoval za dôvodné a nechal ich do úvahy, čo malo podľa sťažovateľa za následok nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, zásah do práva na spravodlivý proces a odňatie možnosti konať pred súdom.

Ústavný súd vychádzal pri posúdení sťažnosti predovšetkým z toho, že v danej veci je napadnutým rozsudkom rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému je za podmienok v zmysle § 236 a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Sťažovateľ v sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré

nedáva logické a zrozumiteľné odpovede na otázku, prečo súd neakceptoval žiadnu z jeho dôvodných námietok.

Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2, dochádza k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť. Nepreskúmateľnosť rozsudku v praxi znamená, že účastník konania sa z odôvodnenia nemá možnosť dozvedieť, ako súd v jeho veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní o veci samej. To má za následok, že účastník konania nemá možnosť posúdiť správnosť rozhodnutia, a tak ani účinne využiť procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok poskytuje (napr. podanie opravného prostriedku). Nepreskúmateľnosť rozsudku potom pre účastníka v praxi znamená odňatie možnosti konať pred súdom, čo zakladá v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP dôvod na podanie dovolania.

Z uvedeného vyplýva, že námietky, ktoré sťažovateľ formuloval v sťažnosti, mal možnosť v plnom rozsahu uplatniť pred dovolacím súdom využitím procesného inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

S ohľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd riadil § 53 ods. 1 v spojitosti s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorých bol povinný predmetnú sťažnosť na predbežnom prerokovaní odmietnuť pre jej neprípustnosť.

Pozornosti ústavného súdu však neušlo, že sťažovateľ v podstate odňatím možnosti konať pred súdom vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu (a tiež okresného súdu) a vlastne namieta nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne, resp. neúplné právne posúdenie veci všeobecným súdom.

Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd najskôr podrobne oboznámil priebeh konania pred okresným súdom poukazujúc na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, v ktorom okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba proti sťažovateľovi o peňažnom nároku žalobcu z titulu zaplatenia faktúry za vykonanú opravu vozidla z dodaného materiálu a vykonaných prác v celkovej výške 1 147,60 eur po odrátaní poskytnutej zálohy vo výške 500 eur žalovaným, je dôvodná, okrem žalobcom požadovaného úroku z omeškania.

Krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na rozhodujúce faktické skutočnosti, ktoré viedli k rozhodnutiu a z ktorých okresný súd vychádzal, a následne zhrnul odvolanie žalovaného, ktoré vyhodnotil ako nedôvodné, a keďže ani v priebehu odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, poukázal na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré súd prvého stupňa použil, a v celom rozsahu sa s nimi v zmysle § 219 ods. 2 OSP stotožnil.

Krajský súd sa potom venoval odvolacím dôvodom sťažovateľa poukazujúc najmä na závery znaleckého posudku, ktoré podľa názoru krajského súdu nebolo možné spochybníť ani odvolacími námietkami.

Ako nespôsobilú dosiahnuť zmenu napadnutého rozsudku vyhodnotil krajský súd námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesprávnych skutkových záverov súdu prvého stupňa, keď podľa jeho názoru vyhodnotenie dôkazov vykonal súd prvého stupňa v súlade so zákonom.

V závere krajský súd konštatoval, že nie sú dané žalovaným uvádzané odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP potvrdil.

Ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste spomenúť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr. rozsudok Európskeho súdu pre

ľudské práva vo veci *Van Hurk v. Holandsko* z 19.4.1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na sudy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko* z 9. decembra 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdení účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. októbra 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Helle v. Fínsko* z 19. decembra 1997, č. 20772/92).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd neopomenul všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako to vyplýva z § 157 ods. 2 OSP, a tieto pri svojom postupe aj prakticky aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.

Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jej uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych

okolnostiach prípadu (v danej veci Občianskeho zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku) je ústavne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd taktiež pripomína, že v súlade so svojou judikatúrou posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany orgánu verejnej moci umožňuje prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý, a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu mohlo dôjsť, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi prípadne zisteným porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vzhľadom na uvedené posudzoval ústavný súd sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Preto nebolo jeho úlohou do detailov znovu preskúmať prípad z pozície v okolnostiach daného prípadu aplikovaných právnych noriem ani podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu po zistení, že tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou.

Krajský súd v namietanom rozsudku zaujal svoj názor k sťažovateľom nastoleným odvolacím dôvodom vyhodnotiac tieto ako nedôvodné, stotožniac sa v celom rozsahu so skutkovými aj právnymi dôvodmi prvostupňového rozsudku.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, resp. Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom v relevantnom čase, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

Napriek tomu, že je napadnuté rozhodnutie veľmi stručné, zákonným spôsobom (§ 219 ods. 2 OSP) preberá skutkové a právne závery rozhodnutia prvostupňového súdu a vysporadúva sa dostatočne aj s odvolacími námietkami, pričom ústavný súd nekonštatuje, že by závery, ku ktorým krajský súd dospel, bolo možné označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom súdov oboch stupňov nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému krajský súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie krajského súdu spĺňalo požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania

v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

V danej veci sťažovateľ dôsledne nerešpektuje postavenie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti, keď obsahom sťažnosti ho stavia do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdu.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú primerane odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietaný postup krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a odôvodnenie jeho rozhodnutia vychádza z jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa a podľa čl. 46 ods. 1 ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde zistil, že účinky výkonu právomoci krajského súdu sú v danom prípade zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami, jeho sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, jeho sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje žiadne odôvodnenie porušenia práv sťažovateľa podľa uvedeného článku ústavy. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné v tejto časti sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015